

Forfatter: Steffens, Henrik

Titel: BREV TIL: Stampe, Christine Marguerite Salome FRA: Steffens, Henrik (1840-10-01)

Citation: Steffens, Henrik: "BREV TIL: Stampe, Christine Marguerite Salome FRA: Steffens, Henrik (1840-10-01)", i *Breve fra H. Steffens til Baronesse Stampe*, ###, s. 16. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002086900-000-shoot-L002086900000001.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra H. Steffens til Baronesse Stampe

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Steffens, Henrik, *Breve fra H. Steffens til Baronesse Stampe,*

Berlin, d. 1. Oktbr. 1840.

Kiæreste Veninde!

Hvorledes skal jeg værdig i mit Navn, i min Kones og min Datters,¹⁾ kunde takke Dem for alt det Gode, De s. 17 har viist os? De har med uimodstaaelig Magt trakt os til Dem. Det er, som om vi havde kiendt, havde elsket og fattet den største Tillid til Dem, allerede for mange, mange Aar siden. Jeg kan i Sandhed ikke tænke mig den Tid, da jeg ikke kiendte, ikke agtede og elskede Dem. Endnu i dette Øjeblik forekommer det mig, som om jeg maatte anbetroe Dem, alt hvad der møder mig. — Vi tilbragte kun tre, alt for korte Dage i det for bestandig uforglemmelige Nysøe, men det er i denne korte Tid blevet os, som et Hiem, og vi har ofte nok reist derhen, i Drømme seer, meget ofte de skønne Rum, som Thorwaldsens Aand have hævet over alle Privatboeliger i Norden. —

Ja, dyrebare Veninde, De bliver os ikke meere løs, saalænge vi leve; men bliver det Dem til Besvær, da er det Deres egen Skyld. — Deres gode, hiertelige Mands inderlige uophørlige Venlighed, Selskabets aandige Betydning ledsager mine vaagne Timer og mine Drømme. —

Men alt træder tilbage, naar vi tænker paa Ham. Vi maae dog tilstaae det, at Thorvaldsen saa gandske skiænkede os sin kostbare Tid, har jeg maaskee nogenlunde det gamle Venskab, men dog fornemmelig Dem at takke for. Hvilken Mand! Vi taledes, Grundtvig og jeg disputerede. — Ja, naar jeg overskuer alle de mangfoldige, usædvanlige Scener, som traadte frem, viiste sig for os og forsvandt, Kroningen selv, med al dens Pragt — hvad ere de, sammenlignede med den evige Gestaltnes guddommelige Verden, som Kiøbenhavn besidder, fordi det besidder ham. — Ørene lukkes og vi erfarer nu først, at Øiet, Synet er den højeste Sands. Man begriber ikke, hvorledes en Tid som vores tør være Vidne til en Kunst, som staaer s. 18 høyer end den, med al sin indbildte Viisdom. Og han selv — er han ikke sin skønne Statue?

Jeg glemmer ham ikke, min Kone sætter ham over alle Mænd, hun lærte at kiende — jeg veed det og tør ikke være jaloux — gaaer det mig dog ikke bedre, min Datter maae takke Gud, at han er en Olding.

Kommer han til Berlin? Jeg befrygter at vi ikke tør vente ham her. Jeg har tilskrevet ham for at erfare Det. — Men jeg befrygter, at jeg intet Svar faaer. — Bliver han Vinteren over i Kiøbenhavn? Jeg veed Intet. — Tør jeg vente nogle Linier fra Dem, kiæreste Veninde! — Hvad der bestyrker min Formodning om, at han destoværre ikke kommer, er at Matthæi, Billedhuggeren, er eller har været her.

Jeg beder Dem hiertelig at hilse Prof. Schou.¹⁾ Jeg veed at skatte hans store Fortienester, som udmærker [ham] blant Evropa's Naturforskere, at Han, af hvem jeg har lært og lærer saa meget, nævnede mig paa en saa hæderlig Maade, er en Udmærkelse, som jeg veed at skatte. — Deres Søster lever skiønt i vores Erindring.

Ligeledes beder jeg Dem, at hilse Frøken Wolf,²⁾ den aanderige Dame, som jeg lærte at agte og elske.

At bringe Dem, min Kones og Datters Hilsen synes mig næsten overflødig, — hvad som forbinder os alle med Dem er dog Noget gandske andet end en blot Hilsen. —

Baronens Venskab anbefaler jeg mig — og takker ham for den giæstfrie Modtagelse og hans, ofte betydningsfulde, Samtaler. — Alle hilse deres elskværdige Børn.

Deres
troefaste og taknemlige Ven
Steffens.

s. 19 De maae vænne Dem til at faae Breve fra mig, i hvilke udeladte Ord staae mellem Linier, meget er utydeligt, meget udstrøget. Dette Brev er endnu et af de taaleligste. Baronerne skal ikke glemme, at sende mine Damer sin smukke Musik.